

תת"ע 2522/06/18 - מדינת ישראל נגד טרזי אברהם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2522-06-18 מדינת ישראל נ' טרזי אברהם
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ מתמחה רועי שפיגלר

המאשימה

נגד

טרזי אברהם
ע"י ב"כ עו"ד אורון

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 24.5.18, הזמנה לדין בגין אי ציות להוראת שוטר במדים (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה.

הנאשם נדון תחילה בהעדר, אך לאחר שהוגשה מטעמו בקשה לביטול פסק הדין והוא שילם הוצאות לטובת אוצר המדינה, בוטל פסק הדין ונוכח כפירת הנאשם, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

רס"ל אנה דבורניק וגיל ברננקה, סייר עירוני, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ואשתו, שהייתה עמו ברכב.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

1. ביום 24.5.18, בסמוך לשעה 18:56, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב צ'לנוב, מכיוון דרום לכיוון צפון, בעקבות נידת שיטור עירוני משולב, בה נהג עד תביעה 2, כאשר לצדו, יושבת עדת תביעה 1.

2. הניידת נסעה באיטיות, שכן הייתה בסיור שגרתי.

3. הנאשם צפר לניידת המשטרה ובהמשך, עקף את ניידת המשטרה.

4. בצומת הרחובות צ'לנוב- מנחם בגין, כרזה ע"ת 1, לנאשם, בפעם הראשונה, לעצור את הרכב.

5. הנאשם פנה ימינה, לא עצר את הרכב והמשיך בנסיעה.

6. ע"ת 1 כרזה שוב לנאשם, בפעם השנייה, לעצור את הרכב וזאת בצומת הרחובות מנחם בגין-השומרון.

7. הנאשם סימן לעדה "רגע" עם ידו, המשיך בנסיעה ופנה ימינה לרחוב הגליל, המשיך לרחוב סולומון ופנה שמאלה.

8. ע"ת 1 כרזה לנאשם, בפעם השלישית, לעצור את רכבו, אך הנאשם המשיך בנסיעה, עד לרחוב הנגב.

העבודות השנויות במחלוקת

גרסת המאשימה

הניידת נסעה בנתיב הימני.

הנאשם, בשלב שנסע מאחורי הניידת, צפר לה מספר רב של פעמים ואז, עקף משמאל והשתלב חזרה לנתיב הימני, מבלי לאותת.

בכריזה הראשונה, נאמר לנאשם במפורש, כי עליו לעצור את רכבו, לאחר הפניה ימינה, לרחוב מנחם בגין.

בצומת הרחובות מנחם בגין-השומרון, עמדו כלי הרכב במקביל והנאשם הבחין בע"ת 1 ובהיותה לבושה במדים.

הנאשם נעצר לבסוף ברחוב הנגב, לאחר שהניידת חסמה את נתיב נסיעתו.

לאורך מסלול הנסיעה המתואר לעיל, היו מספר מקומות חנייה פנויים, בהם יכול היה הנאשם לעצור את רכבו, עוד לפני ההגעה לרחוב הנגב.

הנאשם סירב תחילה להציג את רישיון הנהיגה שלו ודיבר בגסות אל העדים.

גרסת הנאשם

הניידת נסעה בנתיב הימני, אך בחלקו השמאלי, כאשר גלגליה השמאליים, בתוך הנתיב השמאלי.

הנאשם צפר קלות לניידת ובתגובה, האט ע"ת 2, עוד יותר את מהירות הנסיעה.

הנאשם צפר שוב ולאחר שוודא כי אין דבר לפני חזית הניידת, עבר לנתיב השמאלי, עקף את הניידת וסטה חזרה ימינה, תוך הפעלת איתות.

הנאשם המשיך בנסיעה, עד שמצא מקום ראוי לעצור בו ואז, עצר את הרכב מיוזמתו.

בחלוף כדקה, מרגע הדרישה, מסר הנאשם לע"ת 1, את רישיון הנהיגה שלו.

הנאשם לא גידף את העדים ולכל היותר, השתמש במונח "ליצנים".

עוד ייאמר, כי ע"ת 1, העידה כי ביקשה מהנאשם לעצור, על מנת לברר עמו מדוע צפר מספר פעמים ולבדוק אם קרה משהו ואם היה עוצר, לא בהכרח, היה נרשם כנגדו דו"ח על עבירה כלשהי וייתכן, כי האירוע היה מסתיים בשיחת בירור.

ע"ת 2 מסר, בהמשך לעדותה של ע"ת 1, כי תיעד את התנהגות הנאשם, לאחר עצירתו, באמצעות הטלפון הנייד שלו, אך כיוון שהחליף מכשיר טלפון, אין לו את הסרטון.

הצדדים סיכמו את טיעוניהם בתום הדיון, כמפורט בפרוטוקול, אך ביום 19.12.18, הגיש ב"כ הנאשם, בקשה בכתב, שכותרתה "הודעת הבהרה מטעם ההגנה ובקשה לצרף את כה"א השונה שנמסר לנאשם".

הסנגור חזר על חלק מטיעוניה בסיכומים בעל פה וכן, התייחס בבקשתו לדו"ח שנמסר לידי הנאשם, בו צוין סעיף העבירה בזו הלשון: **"נהגת ברכב הנ"ל ולא צייתת להוראת שוטר במדים/שהזדהה ע"י תעודת מינוי, שהורה לך לעצור בצד, עקב צפירות רבות"**, בעוד שכתב האישום שהוגש לבית המשפט, מציין את סעיף העבירה, כדלקמן: **"נהגת ברכב הנ"ל ולא צייתת להוראת שוטר (כך במקור) במדים שהורה לך לעצור בצד עקב צפירות רבות"**.

לשיטתו, מדובר בתיקון כתב אישום, שלא הובא לידיעת ההגנה וכן, לא נטען כי ע"ת 1, הציגה בפני הנאשם, בשלב כלשהו, את תעודת המינוי שלה.

דיון והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

תחילה, אתייחס לאופן בו החל האירוע, נשוא כתב האישום שבפני.

תקנה 63 לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון:

(א) **מתן אות בצופר לא יהיה ממושך או חוזר יותר מן הדרוש לפי הנסיבות**

.....

(ג) **בדרך עירונית לא ישמיע אדם אות אזהרה בצופר אלא למתן אות אזהרה למניעת סכנה קרובה שאין**

למנוע אותה באופן אחר.

לא ייתכן חולק בעניינו, כי הנאשם צפר לניידת המשטרה, יותר מפעם אחת ובניגוד לאמור בסעיף (ג) לעיל, שכן, לא עשה כן על מנת להזהיר מפני סכנה קרובה.

מכאן, כי הוראתה של ע"ת 1 לנאשם, ניתנה לאחר שעבר עבירת תנועה ועשה שימוש בצופר הרכב, שלא על פי הקבוע בתקנות לעיל.

תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה קובעת כי:

"א. עובר דרך חייב לציית:

תק' (מס')

(1) להוראות שנותן שוטר במדים, שוטר שהזדהה בתעודת מינוי, או אדם הנמנה עם הג"א כשהוא בתפקיד רשמי בפועל מטעם משטרת ישראל ובמדים, או שיש עליו סימן זיהוי חיצוני בולט אחר שאושר, או שוטר צבאי במדים ...

(2) לאותות הניתנים על ידי שוטר במדים או על ידי שוטר צבאי במדים, או על ידי פקח עירוני, או על ידי עובד מע"צ או על ידי עובד נת"א במדים."

סעיף 23(ב) קובע:

"(ב) הציות כאמור חובה הוא אף אם ההוראה או האות הם בניגוד לתקנות או בניגוד לתמרוקים או להוראות כלליות אחרות בעניין סדרי תנועה שניתנו על ידי כל רשות מוסמכת לכך".

עמדת הפסיקה בהקשר לעבירה של אי ציות להוראת שוטר במדים הנה, כי גם אם לא הבחין נהג באות או לא שמע הוראה של שוטר, אך יכול היה לעשות כן אם היה שם ליבו למתרחש בדרך, הרי שהעבירה נעברה - ראה ע"פ 77/61 צורבל נגד היועמ"ש, מפי כבוד הש' אגרנט.

עוד נאמר בפסיקה, כי הוראת שוטר, כאמור בתקנה 23 לעיל, צריכה להיות קשורה לסדרי תנועה או הכוונת תנועה ואינה יכולה להינתן במנותק מהם - ראה לעניין זה ע"פ 40350/07 בורנשטיין נגד מדינת ישראל, ע"פ 40203/07 שגב נגד מדינת ישראל, ע"פ 2482/08 סיאם נגד מדינת ישראל ועוד.

בתיק שבפני, אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם שמע את הכריזה מניידת המשטרה, לפיה, הוא נדרש לעצור את רכבו, לאחר שכאמור לעיל, ביצע עבירת תנועה וזאת, כבר בצומת הראשון, צ'לנוב- מנחם בגין - ראה עמוד 12 לפרוטוקול, שורות 28-29, אך לא ציית ולא עצר את הרכב, אחרי הפניה ימינה לרחוב מנחם בגין והמשיך בנסיעה.

עדוּתה של ע"ת 1, לפיה, בשלב זה, ביקשה רק לברר עם הנאשם, מדוע צפר לניידת המשטרה ואם עשה זאת על מנת

להסב את תשומת ליבם של היושבים בניידת לדבר מה בדרך מבלי שהתגבשה בליבה ההחלטה, לרשום לו דו"ח בגין עבירה על תקנה 63 לעיל, עשתה עלי רשם אמין ביותר.

הנאשם בחר בהמשך שלא לציית גם בפעם השנייה בה נקרא לעצור את רכבו וכך גם בפעם השלישית והמשיך בנסיעה, עד שמצא, לשיטתו, מקום ראוי לעצור בו ואילו לשיטת המאשימה, עד שדרכו נחסמה על ידי הניידת.

הנאשם, לגרסתו, זיהה את הרכב בו נסעו עדי התביעה, כניידת משטרה, כבר בתחילת האירוע ובהמשך, עקף את הניידת וראה את העדים ולכן, לא יכולה להיות מחלוקת, כי ההוראה שקיבל, ניתנה על ידי איש משטרה במדים והכוונה לע"ת 1.

בדו"ח שנמסר לידי הנאשם, ציינה העדה את שתי החלופות הנקובות בתקנה 23(א) לעיל - **"שוטר במדים"** או **"שהזדהה בתעודת מינוי"** וגם אם נרשמה, בהמשך, בכתב האישום המודפס שהוגש לבית המשפט, רק החלופה של **"שוטר במדים"**, אין בכך משום תיקון בכתב האישום, שכן גם חלופה זו, נרשמה בדו"ח הידני.

בנסיבות המפורטות לעיל, לא ציית הנאשם להוראתה של ע"ת 1, כאמור בתקנה 23(א) לעיל ויתרה מזו, עשה זאת באופן מכוון ורצוני, כשהוא מודע לחלוטין, לדרישה לעצור את הרכב.

הנאשם לא יכול היה לעשות דין לעצמו ולבחור מקום לעצור בו את הרכב, כאילו הוא מחפש חנייה על מנת לחנות את רכבו - מקום פנוי, סימון כחול-לבן, **"לא בחניה כפולה ולא ליד כלי רכב חונים"** - ראה עמוד 15 לפרוטוקול, שורה 24 ולאחר את ניידת המשטרה, לנסוע אחריו, כל העת, עד שיואיל בטובו לעצור.

גם אם היה מקום לקבל את טענת הנאשם, כי רחוב מנחם בגין הוא רחוב ראשי וסואן ולכן, לא עצר שם, אין ספק כי היה עליו לעצור את רכבו, לכל המאוחר, מיד אחרי הפניה לרחוב הגליל.

הנאשם, לשאלת בית המשפט, השיב כי שיקול הדעת שלו, **"לא היה מדהים"** - ראה עמוד 15, שורות 23-24.

עדת ההגנה, טענה כי הנאשם בחר שלא לעצור ברחוב הגליל, כיוון ש"יש אוכלוסייה שלא נעים לעצור שם" - ראה עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 27-28. מקום בו מדובר בניידת משטרה ושוטרת שהורתה לנאשם לעצור וברור היה כי בכוונתה לעצור אף היא, לצד רכב הנאשם, מדובר בטענה תמוהה משהו ואין ספק כי לא הייתה נשקפת לנאשם ולעדת ההגנה, כל סכנה, לו היה עוצר רכבו במקום זה.

בנוגע לטענת הסנגור בסיכומיו, לפיה, יש טעם לפגם כאשר שוטר רשם דו"ח, בגין עבירה שיש לו מעורבות אישית בה, הרי שבמקרה זה, בו עסקין בעבירה של אי ציות לשוטר, איני יכולה להעלות בדעתי תרחיש כלשהו, בו לא תהיה מעורבות של שוטר, שכן, מדובר באחד מיסודות העבירה.

ההגנה הלינה גם כנגד אי הצגת סרטון וידיאו, שצילם ע"ת 2, בשלב בו הרכב נעצר ובמהלך דין ודברים שהיה בין הצדדים.

ככלל, טוב היה לו הייתה המאשימה דואגת לשימור הסרטון, אך כיוון שמוסכם על הצדדים, כי צילום הסרטון החל לאחר שרכב הנאשם נעצר, דהיינו, לאחר שהעבירה עצמה כבר נעברה, אין לו נפקות ממשית להגנת הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, במעמד הצדדים